

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 817/2024
11.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и других, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 39/19 од 18.10.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 57/24 од 30.1.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.7.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 39/19 од 18.10.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 57/24 од 30.1.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 39/19 од 18.10.2023. године окривљени ББ оглашен је кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавању јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, а окривљени АА и ВВ због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које су им изречене условне осуде тако што је суд окривљеном ББ утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, а окривљенима АА и ВВ казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одредио да се утврђене казне затвора неће извршити, ако окривљени ББ за време проверавања у трајању од једне године, а окривљени АА и ВВ за време проверавања у трајању од три године, не учине нова кривична дела. Окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 57/24 од 30.1.2024. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, АА и ВВ, а пресуда Основног суда у Шапцу К 39/19 од 18.10.2023. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Брана Стојчић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине пресуду другостепеног суда и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, бранилац окривљеног АА, адвокат Брана Стојчић, у захтеву истиче да је суд у погледу дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити јер је радње окривљеног АА погрешно правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, уместо као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, које је због запрећене казне блаже за окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 5. КЗ одређено је временско важење кривичног законодавства тако што је у ставу 1. овог члана прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, док је у ставу 2. прописано да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

Кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ чини онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности. За постојање квалификованог облика овог кривичног дела из става 3. истог члана, поред осталог, неопходно је да је дело из става 1. учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности. Ово кривично дело сврстано је у групу кривичних дела против државних органа (глава двадесет девета Кривичног законика) што је, пре свега, учињено због тога што ова кривична дела чине засебну целину и разликују се од кривичних дела против јавног реда и мира и кривичних дела против правног саобраћаја. Објекат заштите код ове групе кривичних дела, а самим тим и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. КЗ, јесте правилно и редовно функционисање државних органа и обављање одређених послова из њиховог делокруга рада.

Из списка предмета произлази да је окривљени АА правноснажно осуђен за радњу коју је извршио 19.1.2019. године када је на снази био Кривични законик („Службени гласник РС“, број 72/09 који се примењивао од 11.9.2009. године до 30.11.2019. године) којим је за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора од једне до осам година.

Кривични законик је до времена пресуђења измењен Законом и изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 35/19 који се примењује од 1.12.2019. године) тако што је за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. прописана казна затвора од три до десет година.

Према стању у списима предмета, окривљени АА је дана 19.1.2019. године, на месту описаном у изреци првостепене пресуде, заједно са окривљенима ГГ и ДД, према којима је кривични поступак раздвојен и правноснажно завршен, и окривљеним ВВ, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, напао службена лица у вршењу послова јавне безбедности и то оштећене полицијске службенике ПИ Шабац-ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, и то на начин који је у погледу сваког окривљеног ближе описан у изреци пресуде, а који се у погледу радње извршења коју је предузео окривљени АА састојао од више одгуривања руком и лактом у пределу груди оштећеног ЖЖ и упућивања претњи „Ако треба потућићемо се, али га неће одвести“, што је поновио и након што је од стране оштећеног ЖЖ опоменут да се склони, и то док је са осталим окривљенима стајао између оштећених полицијских службеника и окривљеног ББ, спречавајући их тако телима да приђу окривљеном ББ.

Полазећи од тога да је заштитни објекат кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. КЗ државни орган, односно његово несметано функционисање које се, између осталог, огледа и у обављању службених радњи од стране за то овлашћених лица, а имајући при томе у виду чињенични опис радњи које је према изреци првостепене пресуде окривљени АА предузео, то је, према налажењу Врховног суда, радње извршене од стране окривљеног АА првостепени суд правилно правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ („Службени гласник РС“, број 72/09). Ово имајући у виду да се у радњама окривљеног АА описаним у изреци првостепене пресуде, одгуривања руком и лактом у пределу груди полицијског службеника током вршења послова јавне безбедности, стичу сва битна законска обележја предметног кривичног дела, и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења-напад на службено лице у вршењу послова јавне безбедности, тако и субјективна која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, па се самим тим захтевом за заштиту законитости неосновано указује да се радњама окривљеног АА стичу законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

При томе, оглашавајући окривљеног АА кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности, првостепени суд је правилном применом члана 5. став 2. КЗ, у конкретном случају, применио блажи закон и то Кривични

законик („Службени гласник РС“, број 72/09), који је важио у време извршења кривичног дела, обзиром да је истим прописани нижи посебни максимум и посебни минимум казне (казна затвора од једне до осам година), у односу на каснију измену Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 35/19) којом је прописан виши казнени распон (казна затвора од три до десет година).

Сходно свему наведеном, Врховни суд налази да су у изреци побијане првостепене пресуде садржана сва битна законска обележја кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим и да је примењен блажи закон, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић